

Hart of hoofd?

Vanavond gaan we het hebben over de manier waarop jij je geloof ervaart. Het gaat vooral over een conflict waar je misschien wel wat ervaring mee hebt:

- Wat vind jij van deze deling?
- Denk jij dat het één het ander uitsluit?

Each to his own

Iedereen heeft zijn eigen karakter - dat is je kracht, maar ook je valkuil. Zo heeft ook iedereen zijn eigen geloof. De één gelooft met zijn verstand, op basis van wat hij weet en kan beredeneren; de ander gelooft juist met zijn hart, met zijn gevoel. Soms kun je echter tegen problemen aanlopen: wat nou als je God niet verstandelijk kunt begrijpen? Wat moet je dan? Of als je God even niet ervaart? Als het lijkt alsof Hij weg is?

Op dat soort momenten loop je aan tegen je eigen manier van geloven. Soms wens je misschien wel dat je anders zou geloven - een beetje meer met je hart, of juist een beetje meer met je hoofd. Maar is het wel het één of het ander? Of is er een brug te slaan tussen je hoofd en je hart?

- Geloof jij met je hoofd of met je hart? Of bestaat zo'n deling volgens jou niet?
- Loop jij wel eens tegen de beperkingen van je eigen geloof aan?

Samen geloven

'Er kwam een wetgeleerde die hem [Jezus] op de proef wilde stellen. Hij vroeg: "Meester, wat moet ik doen om deel te krijgen aan het eeuwige leven?" Jezus antwoordde: "Wat staat er in de wet geschreven? Wat leest u daar?" De wetgeleerde antwoordde: "Heb de Heer, uw God, lief met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw kracht en met heel uw verstand, en

uw naaste als uzelf." "U hebt juist geantwoord," zei Jezus, "doe dat en u zult leven." (Lucas 10: 25 – 28)

Wanneer de wetgeleerde Jezus antwoordt, noemt hij zowel het hart als het verstand wanneer hij het over het liefhebben van God heeft. Kennelijk zijn beiden van belang voor een zinvolle geloofsbeleving. Verstand en hart worden maar al te vaak tegen elkaar opgezet, terwijl beiden even hard nodig zijn: de één om het geloof begrijpelijk te houden, de ander om het geloof leefbaar te houden.

- Wat vind jij hiervan? Vind jij ook dat 'hart' en 'hoofd' beide nodig zijn voor een zinvolle geloofsbeleving?

Ook de catechismus noemt beide aspecten in één adem als het over de kern van het geloof spreekt:

"Een echt geloof is een stellig weten of kennis van wat God ons in Zijn Woord openbaart. Het is evenzeer een vast vertrouwen dat de goedheid van God ook aan mij wordt gegeven, op grond van wat Christus voor ons deed." (Catechismus, Zondag 7)

Maar zijn we er net niet op uitgekomen dat ieder zijn eigen geloof heeft? Wat nu als je stukloopt? Gelukkig staan we niet alleen in ons geloof: we hebben de kerk, de jeugdvereniging, vrienden en familie met wie we **samen** mogen geloven. Dit zegt Reinier Sonneveld ook in *Denkstof (een filmpje van de EO)*:

"Ik ben een denker. En dat is goed: God heeft mijn hersenen gemaakt, dus denken is goed. Maar ik loop daar natuurlijk ook in vast. Ik ga er bijvoorbeeld van twifelen als ik God niet verstandelijk begrijp. Wat ik dan erg goed kan gebruiken, is iemand die heel intuïtief gelooft. Die tegen mij zegt: "Wat doe je nou moeilijk? Kan het mij nou schelen dat ik het niet logisch kan beredeneren. Waarom zou God in jouw hoofd moeten passen?" En dan denk ik: o ja, inderdaad, natuurlijk is dat zo. En dan kan ik weer even verder.

Maar misschien een volgende dag komt die persoon naar mij toe en zegt: "Ik twijfel, want ik voel God niet meer." En dan kan ik weer zeggen: "God is veel meer dan je gevoel, daar is het toch niet afhankelijk van? Er zijn toch ook goede argumenten voor het geloof?" (Reinier Sonneveld in *Denkstof*)

- Kun je hier wat mee?
- Zie jij de kerk of vereniging als steun in het geloof?